

Martině v sedmi pádech - Kryl Karel

- F C Ami
1. V obálce džbán a květina a list, v němž ptá se Martina,
G
jak chutná chleba,
(F) (G)
co jím, když země vymetám a proč jsem tady - a ne tam,
C G F
kde je mne třeba?
2. Smažím si vejce na špeku a, ač je očím do breku,
ústa se smějí,
když nad otázkou přemítám, proč nejsem tady ani tam,
kde prý mne chtějí.
3. Smět sedět vedle Martiny a pít suché Martini
k mokrému masu,
sotva bych asi uznával to, co jsem doma zpíval
za starých časů.
4. Ošlehán vichry větráků, měl bych už kolem metráku
tak, jak se sluší,
a kromě piva v žejdlíku měl bych i bachor z knedlíků
a tučnou duši.
- C7 F G C Ami
R: Ač je to jenom dvě stě kilometrů nebo ještě blíže
F G C C7
a zbývá už jen duše k proclení,
F G C Ami
na politickém barometru setrvalá níže,
F G C G F
a dokud trvá, svět se nezmění.
5. Kdybych chtěl zajet k Martině, snad bych pak dělal v Martině
holoubky míru,
nebo bych bydlel v Záluží a doma z vody z kaluží
vyráběl síru.
6. A snad bych, věru, na to dbal a chodil řvát na fotbal -
- to kvůli hlasu,
v putyce zpíval s čundráky a rumem léčil mindráky
z absence pasu.
7. Kdybych chtěl líbat Martinu, dal bych svou páteř za třtinu,
ohnutou větrem,
trávil si život schůzemi a večer brblal v přízemí
nad Černým Petrem.
8. Nosil bych hesla v zástupu a třeba stavěl chalupu
a kradl cihly,
koupil bych láhev stoličné a z jedné sklínky hořčičné
bychom si přihli.
- R:
9. Kdybych chtěl mluvit s Martinou, plet' bych si bukvy s latinou
a knutu s žezlem,
měnil bych pravdu ve lhaní, v častušku hudbu varhanní,
plet' dobro se zlem.
10. Dbal místo snění konzumu, nabádal děti k rozumu,
z prospěchu podlý,
žil pěkně vprostřed ohrady a zdobil okna, výklady
a vzýval modly.
11. Snad moh' bych najít v Martině přítele ve zlé hodině,
kdy člověk zoufá,
jenž uspí v stínu borovic a ví, že chlap chce skoro víc,
nežli si troufá.
12. Obalí trny sametem, v náruči skryje před světem,
horečku zchladí,

má cit i rozum člověčí a dá ti pocit bezpečí,
když všichni zradí.

R:

13. Svět dává nerad, Martino, zadarmo nebo lacino,
však poznáš s lety,
že čas i kámen rozhlodá a poušť když jednou zřídlo dá,
rozkvetou květy.
14. Až svět mne steskem obklopí, dám si tvou kytku do klopý,
jak kážou mravy,
po vzoru starých Habánů připiji vínem ze džbánu
na tvoje zdraví.

R:

R:

R: